

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: V. S., zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-134188-5/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-134188-5/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 8. 2014, č.j. OAM-26310-50/DP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že v řízení před správním orgánem I. stupně podal celkem dvě žádosti o přerušení správního řízení dle ustanovení § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž pouze první žádosti bylo vyhověno, druhé žádosti ze dne 10. 7. 2014 již nikoli a dne 23. 7. 2014 bylo správním orgánem I. stupně vydáno usnesení, kterým bylo nevyhověno této žádosti. Uvedl, že podal proti tomuto usnesení odvolání, o kterém bylo odvolacím orgánem rozhodnuto teprve dne 2. 8. 2017.
- [3] Žalobce namítal, že za této procesní situace, kdy nenabylo právní moci usnesení, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o přerušení řízení, nebylo možné ze strany správního orgánu I. stupně vydat žádné meritorní rozhodnutí ve věci, tj. nebylo možné vydat rozhodnutí o zamítnutí žádosti, jak však správní orgán I. stupně učinil dne 13. 8. 2014. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2017, č.j. 51 A 39/2016-24, ze kterého vyplývá, že správní orgány mají povinnost samostatně rozhodnout o nevyhovění žádosti o přerušení řízení a vyčkat nabytí právní moci procesního rozhodnutí upravujícího vedení řízení a teprve poté rozhodnout o zastavení řízení. Uvedl, že, byť v případě, ve kterém rozhodoval Krajský soud v Českých Budějovicích, vydal správní orgán usnesení, kterým v jednom výroku rozhodl o nepřerušení správního řízení a ve druhém rozhodl o zastavení řízení, nemůže tato skutečnost dle žalobce nic změnit na podstatě správnosti procesního postupu, který je dle tohoto rozsudku takový, že rozhodnutí ve věci samé lze vydat teprve poté, co nabude právní moci procesní rozhodnutí upravující vedení správního řízení. Žalobce tak shrnul, že pokud žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně za situace, kdy správní řízení před správním orgánem I. stupně proběhlo v rozporu s procesními principy, pak je rozhodnutí žalovaného nezákonné.
- [4] Z uvedeného důvodu žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadeného rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [5] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně usnesením ze dne 23. 7. 2014, č.j. OAM-26310-42/DP-2013 nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení, proti čemuž podal žalobce dne 8. 8. 2014 odvolání. Následně správní orgán prvostupňovým rozhodnutím žádost zamítl. Žalovaný konstatoval, že z nastíněného přehledu věci vyplývá, že skutková podstata případu je odlišná od skutkové podstaty v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, na který žalobce odkazoval. Uvedl, že v případě žalobce nebylo vydáno jedno rozhodnutí, kterým současně prvním výrokem nebylo vyhověno žádosti o přerušení řízení a druhým výrokem bylo vydáno procesní rozhodnutí o zastavení řízení, nýbrž byla v různé dny vydána dvě samostatná rozhodnutí, přičemž o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo rozhodnuto meritorně, nikoli procesně. Za popsané situace, kdy k vydání těchto rozhodnutí došlo s časovým odstupem, během kterého probíhaly další úkony v řízení, konkrétně seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, neshledal žalovaný postup správního orgánu I. stupně nezákonným.
- [6] Žalovaný dále uvedl, že z jeho spisového materiálu vyplývá, že tento vydal rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení o nevyhovění žádosti o přerušení č.j. MV-134188-4/SO-2015 i rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu č.j. MV-134188-5/SO-2015 v jeden den, tj. 2. 8. 2017, z pořadových čísel těchto rozhodnutí však vyplývá, že nejprve žalovaný zamítl

odvolání proti usnesení o nevyhovění žádosti o přerušení řízení a až následně zamítl odvolání proti zamítnutí žádosti. Žalovaný uvedl, že má za to, že tento postup je v souladu s právními předpisy.

- [7] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [8] Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 15. 8. 2011 do 14. 8. 2013. Dne 22. 5. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Usnesením ze dne 22. 8. 2013, č.j. OAM-26310-16/DP-2013, správní orgán I. stupně řízení o žádosti zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce ani přes výzvu nedoložil požadované náležitosti žádosti. K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2014, č.j. MV-134346-4/SO-sen-2013, toto usnesení zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, a to z toho důvodu, že Komise shledala, že správní orgán I. stupně pochybil, když současně s usnesením o zastavení řízení ze dne 22. 8. 2013 doručil žalobci ve stejný den usnesení, kterým nevyhověl jeho žádosti o přerušení správního řízení ze dne 21. 8. 2013 a dále i vyrozumění o pokračování řízení ze dne 21. 8. 2013, čímž zkrátil žalobce na jeho procesních právech.
- [9] Dne 13. 6. 2014 byl žalobce vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad žádosti, tj. konkrétně k doložení aktuálního dokladu o příjmu, aktuálního potvrzení finančního úřadu o bezdlužnosti účastníka řízení a obchodní společnosti, aktuálního potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti účastníka řízení a obchodní společnosti a aktuálního dokladu o cestovním zdravotním pojištění, včetně dokladu o jeho zaplacení. Žalobci byla k doložení požadovaných dokladů stanovena lhůta 7 dnů ode dne doručení usnesení. Současně bylo řízení přerušeno. Zmocněnému zástupci žalobce byly všechny písemnosti doručeny dne 18. 6. 2014.
- [10] Dne 26. 6. 2014 podal žalobce žádost o přerušení řízení podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu do 25. 7. 2014, které správní orgán I. stupně usnesením ze dne 3. 7. 2014, č.j. OAM-26310-40/DP-2013, vyhověl a řízení přerušil na dobu 3 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Zmocněnému zástupci žalobce bylo usnesení doručeno dne 7. 7. 2014.
- [11] Dne 10. 7. 2014 podal žalobce další žádost o přerušení řízení podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, a to do 11. 8. 2014. Usnesením ze dne 23. 7. 2014, č.j. OAM-26310-42/DP-2013, správní orgán I. stupně žádosti nevyhověl a řízení nepřerušil. Dne 8. 8. 2014 podal žalobce proti tomuto usnesení odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-134188-4/SO-2014, zamítl a potvrdil usnesení správního orgánu I. stupně.
- [12] Dne 25. 7. 2014 bylo zmocněnému zástupci žalobce doručeno vyrozumění o pokračování v řízení a vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 1. 8. 2014 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a současně do protokolu uvedl, že se vyjádří do 15 dnů. Usnesením ze dne 1. 8. 2014, č.j. OAM-26310-47/DP-2013, správní orgán I. stupně žalobci stanovil lhůtu 3 dnů podle ustanovení § 36 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 39 odst. 1 správního řádu k uplatnění práva navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Usnesení bylo zmocněnému zástupci žalobce doručeno dne 5. 8. 2014.
- [13] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, č.j. OAM-26310-50/DP-2013, byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

podnikání zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s ustanovením § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se správní orgán I. stupně zabýval mimo jiné důvody, pro které dospěl k závěru o nevyhovění druhé žádosti žalobce o přerušení řízení, když zejména odkázal na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení a zabýval se smyslem institutu přerušení řízení. Uvedl, že má za to, že žalobci byl poskytnut dostatečný časový prostor pro odstranění vad žádosti, přičemž tento v opakované žádosti o přerušení řízení neuvedl žádné konkrétní důvody či skutečnosti, které by mu objektivně bránily v doložení chybějících náležitostí žádosti. Správní orgán I. stupně také vyjádřil podezření o možném účelovém jednání žalobce, jelikož ten ve své žádosti o přerušení řízení argumentoval pouze povinností správního orgánu řízení přerušit. Správní orgán dále konstatoval, že žalobce v určené lhůtě a ani do dne vydání rozhodnutí vytýkané vady žádosti neodstranil, a takový stav odpovídá důvodům zamítnutí žádosti podle výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se pak závěrem zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
- [15] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 29. 8. 2014 blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil o odůvodnění.
- [16] Napadeným rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-134188-5/SO-2014, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zopakoval průběh správního řízení a uvedl, že aby byla žádost žalobce vyřízena kladně, je třeba, aby byly předloženy doklady uvedené v ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti výzvou ze dne 13. 6. 2014, byla mu dána přiměřená lhůta k odstranění vad žádosti, žalobce však uvedenou vadu neodstranil, ačkoliv byl poučen o následcích, pokud tak neučiní. Dále žalovaný konstatoval, že požadované doklady nebyly předloženy ani v odvolacím řízení. Žalovaný dále uvedl, že byly splněny podmínky stanovené zákonem pro zamítnutí žádosti a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, přičemž zároveň žalovaný neshledal v řízení pochybení, které by zpochybňovalo zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný dále v rozhodnutí posuzoval dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
- [18] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [19] Žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [20] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu,

který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

- [21] Podle ustanovení § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
- [22] Podle ustanovení § 35 odst. 3 téhož zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
- [23] Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
- [24] Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
- [25] Podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušением souhlasí všichni. Podle odst. 4 téhož ustanovení lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.
- [26] Ke smyslu přerušení řízení se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 11. 2010, č.j. 11 A 13/2010-25, kde uvedl, že „je nutno přiblížit k tomu, že smyslem přerušení řízení je zejména umožnit účastníkovi řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstatat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Doby, na kterou řízení přeruší, pak posuzuje a o její délce rozhoduje správní orgán. (...) Povinnost stanovená v ustanovení § 64 odstavec 2 správního řádu neznamená, že jde o povinnost správního orgánu zcela absolutní. Pokud by městský soud přisvědčil žalobní námitce o tom, že správní úřad je povinen řízení na žádost účastníka řízení přerušit vždy a není oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení, popřel by tímto výkladem znění zákonného ustanovení § 64 odstavce 4 věty první správního řádu a umožnil by tak výklad, podle něhož je účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení, zahájené na jeho žádost a podle něhož nemá správní úřad žádný mechanismus, jak této jistě nežádoucí situaci zabránit. Takový výklad příslušného ustanovení správního řádu je nepochybně v rozporu se základními zásadami správního řízení a podle názoru soudu je takový výklad nepřijatelný.“
- [27] K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č.j. 4 As 16/2017 – 45, v němž uvedl, že „[u]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle

Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.“

- [28] Z obsahu spisového materiálu je přitom zřejmé, že žalobce požádal o přerušení řízení poprvé podáním ze dne 26. 6. 2014, kde navrhoval řízení přerušit do 25. 7. 2014. Správní orgán I. stupně této žádosti vyhověl a usnesením ze dne 3. 7. 2014 řízení přerušil na dobu 3 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, k čemuž došlo dne 7. 7. 2014. Poslední den, tj. 10. 7. 2014 podal žalobce další žádost o přerušení řízení podle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, ve které navrhoval řízení přerušit do 11. 8. 2014. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl usnesením ze dne 23. 7. 2014. Zamítnutí žádosti odůvodnil správní orgán tím, že žalobci poskytnul již dostatečný časový prostor pro odstranění vad žádosti, přičemž žalobce v žádosti neuvedl žádné konkrétní důvody či skutečnosti, které by mu objektivně bránily v doložení chybějících náležitostí jeho žádosti. Správní orgán nevyhovění žádosti o přerušení řízení odůvodnil rovněž povinností postupovat v souladu se zásadami správního řízení, především pak se zásadou hospodárnosti a rychlosti, a také tím, že posoudil žádost žalobce o přerušení řízení jako čistě účelovou s cílem prodloužit si pobyt na území České republiky.
- [29] Z výše popsaného průběhu správního řízení je tedy zřejmé, že v daném případě bylo správním orgánem konstatováno, že druhá žádost žalobce o přerušení řízení na žádost účastníka se v tomto konkrétním případě jevila s ohledem na zjištěné skutečnosti jako zcela účelová a kontraproduktivní, neboť ji lze považovat za zřejmé zneužití ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu. Žalobci bylo umožněno, aby svoji žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu doplnil, žalobce však žádný doklad ve lhůtě (i jednou prodlouženě) nepředložil a v rozhodné druhé žádosti o přerušení řízení neuvedl žádné důvody, které mu snad brání ve splnění povinnosti, uložené mu správním orgánem. Jestliže žalobce odůvodnil svoji druhou žádost o přerušení řízení výlučně tím, že odkazoval na jím tvrzenou povinnost správního úřadu řízení na žádost přerušit, vystavil se nebezpečí toho, že správní úřad při posouzení nezbytné délky trvání přerušení řízení, k němuž jej opravňuje ustanovení § 64 odstavce 4 správního řádu, dospěl soud s ohledem na okolnosti projednávané věci k závěru, stejně jako žalovaný, že se jedná se o účelovou snahu žalobce o protahování řízení.
- [30] Předmětem sporu však není otázka, zda měl správní orgán I. stupně povinnost vyhovět žádosti žalobce o přerušení řízení, ale je jím otázka, zda mohl správní orgán I. stupně vydat meritorní rozhodnutí o žádosti, aniž by nabylo právní moci usnesení o nepřerušení řízení.
- [31] Z rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 2. 2017, č.j. 51 A 39/2016-24, na který žalobce odkazoval v podané žalobě, vyplývá, že „[s]právní orgány jsou povinny postupovat v souladu s právními předpisy, dodržovat procesní pořádek a respektovat ustálenou praxi, aby nedocházelo k nedůvodným rozdílům ve správním řízení a ke zkracování procesních práv účastníků řízení. Žalobkyni byla v důsledku tohoto postupu správních orgánů podstatně ztížena možnost efektivně uplatňovat její práva. Správní orgány měly povinnost samostatně rozhodnout o nevyhovění žádosti o přerušení řízení a vyčkat nabytí právní moci procesního rozhodnutí upravujícího vedení řízení a teprve poté rozhodnout o zastavení správního řízení.“

- [32] Zdejší soud k tomuto odkazu uvádí, že se jedná o ojedinělý judikát týkající se této právní otázky a zároveň tento není pro zdejší soud jakkoli právně závazný. Rovněž se pak v případě projednávaném Krajským soudem v Českých Budějovicích jednalo o zcela odlišnou procesní situaci. V tehdejší věci správní orgán I. stupně rozhodl jedním usnesením o nepřerušení řízení (nevyhověl žádosti účastníka řízení o přerušení řízení) a zároveň řízení o žádosti zastavil. Krajský soud pak své závěry ohledně povinnosti správních orgánů samostatně rozhodnout o nevyhovění žádosti o přerušení řízení a vyčkat nabytí právní moci procesního rozhodnutí upravujícího vedení řízení a až poté rozhodnout o zastavení správního řízení, posuzoval právě ve vztahu k procesnímu rozhodnutí o zastavení řízení. Krajský soud dovodil, že postupem správního orgánu I. stupně bylo porušeno ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, když tento nevyčkal procesního pořádku věci.
- [33] Nyní projednávaný případ u zdejšího soudu však vykazuje značné odlišnosti. Jednak správní orgán I. stupně rozhodl samostatným usnesením o nepřerušení řízení, proti kterému následně žalobce podal odvolání, které odvolací orgán (žalovaný) zamítl, jednak řízení o žádosti žalobce nebylo zastaveno, ale žádost žalobce byla zamítnuta. Je sice pravda, že meritorní rozhodnutí o žádosti bylo vydáno dříve, než rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání žalobce proti usnesení o nepřerušení řízení nabylo právní moci, avšak před vydáním tohoto meritorního rozhodnutí byl žalobce informován o pokračování v řízení a byl vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Podstatná je pak také skutečnost, že k vydání meritorního rozhodnutí nedošlo ihned po vydání usnesení o nepřerušení řízení ze dne 23. 7. 2014, ale k tomuto úkonu došlo až dne 13. 8. 2014 po výše uvedených procesních úkonech. Stejně tak nelze pominout, že žalobce ve své žádosti o přerušení řízení navrhoval přerušení řízení do 11. 8. 2014, přičemž k vydání meritorního rozhodnutí došlo až dne 13. 8. 2014, tj. až po žalobcem navrhovaném termínu.
- [34] Soud tak dospěl k závěru, že tímto postupem správního orgánu I. stupně, kdy tento sice nevyčkal konečného pravomocného rozhodnutí o otázce týkající se vedení řízení, ale zároveň žalobci poskytl dostatečný časový prostor (navíc o 2 dny delší, než žalobce sám v žádosti o přerušení řízení navrhoval) k doložení požadovaných dokladů, přičemž toto mohl žalobce učinit i např. během seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech.
- [35] Soud dále uvádí, že správními soudy je správní řízení považováno za jeden celek. V kontextu této skutečnosti je pak dle názoru soudu rozhodné, že v daném případě ke konečnému (pravomocnému) rozhodnutí o otázce týkající se vedení řízení, tj. k rozhodnutí o odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení, došlo dříve než ke konečnému (pravomocnému) rozhodnutí o meritu věci. V opačném případě by se skutečně dle názoru soudu jednalo o vadu řízení, jelikož by řízení bylo již meritorně a pravomocně skončeno, ale stále by zůstala nevyřešena otázka vedení řízení. Tím by byl nepochybně narušen pořad práva a bylo tím zasaženo do procesních práv účastníka řízení. K takové situaci však v nyní projednávaném případě nedošlo, jelikož žalovaný, byť v jeden den, nejprve posoudil důvodnost odvolání žalobce proti usnesení o nepřerušení řízení a teprve poté důvodnost jeho odvolání proti meritornímu rozhodnutí o žádosti.
- [36] Soud považuje za vhodné dále konstatovat, že žalovaný v průběhu tohoto řízení postupoval v intencích citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, a to i když v rozhodné době tento rozsudek ještě nebyl vydán, neboť předcházejícím rozhodnutím ve věci ze dne 21. 5. 2014, č.j. MV-134346-4/SO-sen-2013, zrušil usnesení

správního orgánu I. stupně o zastavení řízení ze dne 22. 8. 2013, č.j. OAM-26310-16/DP-2013, a to právě z důvodu zkrácení žalobce na jeho procesních právech, neboť mu správní orgán I. stupně současně s usnesením o zastavení řízení ze dne 22. 8. 2013 doručil ve stejný den usnesení, kterým nevyhověl jeho žádosti o přerušení správního řízení ze dne 21. 8. 2013 a dále i vyrozumění o pokračování řízení ze dne 21. 8. 2013. V nyní projednávaném případě, jak bylo nastíněno výše, však byl průběh řízení odlišný.

- [37] Stejně tak se na žalobce rovněž nevztahuje ani v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 9 Ca 428/2009-45, kde tento vyslovil názor, že „*jestliže účastník řízení po přerušení správního řízení správním orgánem [§ 64 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004] ve stanovené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, v odvolání proti rozhodnutí o přerušení řízení uplatňuje námitky nepřiměřené lhůty k odstranění vad žádosti a současně požádá o přerušení řízení na delší než stanovenou dobu, nelze bez posouzení této žádosti zastavit řízení z důvodu uvedeného v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004.*“ Je tomu tak proto, že tento závěr učinil Městský soud v Praze za odlišné procesní situace, kdy správní orgány zcela pominuly zabývat se žádostí účastníka řízení o přerušení řízení dle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, která byla podána spolu s odvoláním proti usnesení o přerušení řízení dle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
- [38] Současně soud považuje za vhodné poznamenat, že z průběhu celého správního řízení je patrná účelovost žalobcova jednání spočívající nejprve v podávání neodůvodněných žádostí o přerušení řízení a následně pak v podávání blanketních odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce nedoplnil (pozn. soudu: žalobce takto postupoval nejen v případě odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti, ale rovněž i v případě odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení), v čemž soud spatřuje snahu prodloužit si skrze prodlžování správního řízení o žádosti svůj dosavadní pobytový status dle ustanovení § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (srov. viz výše citované rozsudky konstatující, že není povinností správního orgánu vždy vyhovět žádosti o přerušení řízení dle ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, ve kterých soudy dospěly k obdobnému závěru).
- [39] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [40] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu